

Arrest

**nr. 111 918 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 november 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 29 mei 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Dasbiou en te behoren tot de Sa'ad Musse-clan (< Issa < Somali).

U werd geboren op 22 juli 1969 te Dasbiou. Toen u 9 jaar oud was onderging u genitale verminking (FGM of Female Genital Mutilation) type II. In december 1985 huwde u te Dasbiou met M. E. B. (...) (< Furlabe < Issa < Somali) die werkzaam was voor de spoorwegen. In 1988 raakte u gekant tegen vrouwenbesnijdenis omwille van de medische problemen die het veroorzaakt. Uw echtgenoot, M. E. B. (...), was het oneens met u en vond dat het niet besnijden van vrouwen ingaat tegen de cultuur. Uw schoonmoeder, R. S. (...), was bovendien een besnijdstster. Op 18 juni 1992 werd uw dochter M. M. E. (...) geboren te Ali Sabieh. Op 22 juni 1994 werd uw dochter I. M. E. (...) geboren te Ali Sabieh. Op 30 maart 1996 werd uw zoon A. M. E. (...) geboren te Ali Sabieh. Op 25 augustus 1998 werd uw dochter As. M. E. (...) geboren te Ali Sabieh. Toen uw oudste dochter M. M. E. (...) 8 jaar oud was, in 2000, besloot uw echtgenoot, M. E. B. (...), dat zij besneden diende te worden. Uw schoonmoeder kwam naar u toe om de FGM uit te voeren doch u weigerde waarop uw echtgenoot zijn moeder wegstuurde met de mededeling de FGM later te zullen uitvoeren. Vervolgens vonden nog 3 pogingen plaats waarbij uw echtgenoot, M. E. B. (...), en zijn moeder uw dochters Mouna en Idil wilden besnijden doch u kon de FGM steeds verhinderen door de uitvoering ervan te weigeren. Op 3 juli 2004 werd uw dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273) geboren te Dasbiou. Ongeveer 6 jaar geleden – vermoedelijk in 2005 - lag u gedurende 2 maanden in het ziekenhuis van Ali Sabieh met een gastritis. Uw schoonmoeder, R. S. (...), maakte van uw afwezigheid gebruik om uw dochters Idil, Asma en Mouna te besnijden in Dasbiou. Uw echtgenoot leed aan astma en werd ziek. Hij werd naar het ziekenhuis van Dasbiou gebracht. Na een verblijf van 2 dagen in het ziekenhuis overleed uw echtgenoot, M. E. B. (...), op 15 januari 2012. U begon de rouwperiode. In de rouwperiode vroeg de broer van wijlen uw echtgenoot, A. E. (...), u om uw jongste dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273) te laten besnijden. Op 25 mei 2012 liep de rouwperiode af. In juni 2012 vernam u voor het eerst dat u een leviraatshuwelijk diende te ondergaan met de broer van wijlen uw echtgenoot, meer bepaald met A. E. (...). A. E. (...) kwam in juni 2012 immers een eerste maal naar uw woning met 3 clanoudsten en vertelde u in het bijzijn van de clanoudsten over het leviraatshuwelijk. U weigerde echter omdat (1) A. E. (...) 10 jaar ouder was dan uw echtgenoot, omdat (2) A. E. (...) een plattelandsbewoner was en omdat (3) A. E. (...) uw jongste dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273) wilde laten besnijden. Er werd u gezegd dat u diende na te denken over het voorstel waarop A. E. (...) en de 3 clanoudsten afdropen. Begin juli 2012 nam uw schoonfamilie verschillende documenten in beslag meer bepaald uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenoot, de identiteitskaart van uw dochter Mouna en uw huwelijkscertificaat. Meer dan 2 weken na het eerste bezoek van A. E. (...), meer bepaald in juli 2012, kwam A. E. (...) met zijn zoon Ismail naar uw woning. Een tweede maal werd u gezegd dat u een leviraatshuwelijk diende te ondergaan met A. E. (...). A. E. (...) probeerde u te overtuigen van een huwelijk en argumenteerde dat u en uw kinderen familieleden van Ismail waren. U weigerde echter opnieuw in te stemmen met een leviraatshuwelijk. Hierop zweeg A. E. (...) en vertrokken hij en zijn zoon zonder een woord te zeggen naar hun dorp. In oktober 2012 hoorde u van W. M. (...) dat uw schoonbroer A. E. (...) plande om u en uw kinderen naar zijn dorp te brengen. U besloot uw valiezen te pakken om de vlucht te nemen. 10 dagen na de boodschap van W. M. (...), meer bepaald op 30 oktober 2012, kwam A. E. (...) een derde maal naar uw woning in het bijzijn van zijn zoon Ismail. Een derde maal werd u gezegd dat u een leviraatshuwelijk diende te ondergaan met A. E. (...). Er werd u gezegd dat indien u volhardde in het weigeren van deze huwelijkskandidaat uw kinderen zouden afgenomen worden alsook uw eigendommen zouden worden afgenomen. U werd met een stok op de rug geslagen. U werd vastgebonden en opgesloten in huis. Uw dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273) liep naar de woning van een buurvrouw, Asha genaamd. Uw kinderen Mouna, Idil, Abdidoon en Asma werden meegenomen door uw A. E. (...) op 30 oktober 2012 en naar zijn woning in het dorp Ali Cadde, dat zich bevindt in de heuvels rond Ali Sabieh, gebracht. De burens kwamen u bevrijden. Uw buurvrouw Asha adviseerde u het land te verlaten. Op 2 november 2012 verliet u Dasbiou per auto en reisde u via Dire Dawa naar Addis Ababa (Ethiopië) alwaar u op 9 november 2012 arriveerde. U vernam dat A. E. (...) na uw vertrek een vierde keer naar uw woning kwam en u wilde huwen onder dwang doch u niet aantrof. Op 25 november 2012 verliet u Addis Ababa met een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij. U arriveerde in een u onbekend land en reisde vervolgens per trein en bus naar België. U vroeg asiel aan op 26 november 2012 samen met uw jongste dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273).

Om uw asielaanvraag te staven legde u volgende documenten voor: (1) een uittreksel uit de geboorteakte op naam van H. M. E. (...) uitgereikt op 16 oktober 2012 te Ali Sabieh, (2) een uittreksel uit de geboorteakte op naam van F. A. H. (...) uitgereikt op 16 oktober 2012 te Ali Sabieh, (3) een medisch attest op naam van F. A. H. (...) uitgegeven door Dr. Severine Caluwaerts op 14 februari 2013

en (4) een mdisch attest op naam van Moussa Ege Hawa uitgegeven door Dr. Severine Caluwaerts op 14 februari 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest (1) gedwongen te worden uitgehuwelijkt aan uw schoonbroer, A. E. (...), (p. 24) en (2) dat uw dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273) zal besneden worden door de familieleden van wijlen uw echtgenoot (p. 9).

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u het in het geheel niet aannemelijk kon maken dat u werkelijk gedwongen zou worden een leviraatshuwelijk te ondergaan met de broer van wijlen uw echtgenoot, met name, A. E. (...).

Eerst en vooral kan opgemerkt worden dat u geen enkel bewijsstuk voorlegde, zoals een overlijdenscertificaat, dat staft dat uw beweerde echtgenoot, M. E. B. (...), op 15 januari 2012 overleden zou zijn (p. 4) in het ziekenhuis van Dasbiou (p. 16). U verklaarde in dit verband nooit over een overlijdenscertificaat van uw echtgenoot beschikt te hebben (p. 14). Deze vaststelling is des te opmerkelijker daar u tijdens uw gehoor voor het CGVS op 26 maart 2012 wel volgende documenten voorlegde: een uittreksel uit de geboorteakte op naam van H. M. E. (...) uitgereikt op 16 oktober 2012 te Ali Sabieh en een uittreksel uit de geboorteakte op naam van F. A. H. (...) uitgereikt op 16 oktober 2012 te Ali Sabieh (zie informatie in administratief dossier) waarvan u verklaarde dat u de uitreiking van deze geboortecertificaten aanvroeg in oktober 2012 naar aanleiding van het overlijden van uw echtgenoot (p. 4) en met het oog op het opstrijken van het weduwenpensioen dat u zou incasseren vanwege zijn werkgever, meer bepaald de spoorwegmaatschappij waar uw echtgenoot tot zijn dood op 15 januari 2012 voor werkte (p. 4). U verklaarde in dit verband dat u en uw gezinsleden geboortecertificaten nodig hadden (p. 3) die ingediend dienden te worden bij de werkgever van uw echtgenoot (p. 4) met het oog op het verkrijgen van dit weduwenpensioen. De constatering dat het voorleggen van een overlijdenscertificaat van uw echtgenoot – in tegenstelling tot jullie geboortecertificaten - aan de werkgever van uw echtgenoot klaarblijkelijk niet vereist was in het kader van de door u beschreven formaliteiten om het weduwenpensioen te bekomen is op zijn minst verwonderlijk.

Vervolgens kan worden opgemerkt dat diverse vage, weinig aannemelijke en lacunaire verklaringen de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen gedwongen leviraatshuwelijk met A. E. (...) ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u dat het leviraatshuwelijk in de cultuur van de Issa (Somali) dumaal wordt genoemd (p. 15) en dat het een cultureel gebruik is dat een vrouw moet huwen met de broer van haar overleden man (p. 16) zoniet worden haar kinderen en eigendommen afgenomen (p. 12). U voegde hier aan toe dat ook het omgekeerde gebruik bestaat, namelijk dat een man met de zus van zijn overleden vrouw huwt en dat dit gebruik in het Somali xigsiin wordt genoemd (p. 16). In het licht van uw verklaringen dat het hier een cultureel gebruik betreft, dat uw echtgenoot aan astma leed en ziek was en na een verblijf van 2 dagen in het ziekenhuis van Dasbiou (p. 16) op 55-jarige leeftijd overleed (p. 18) is het dan ook enigszins merkwaardig dat u verklaarde dat u met wijlen uw echtgenoot nooit praatte over een mogelijks leviraatshuwelijk dat u te beurt zou (kunnen) vallen (p. 16). Bovendien is het bevreemdend dat u verklaarde dat u "gechoqueerd" was toen A. E. (...) u meldde dat hij met u wenste te huwen (p. 17) en in uw woning wilde intrekken (p. 17) aangezien u eerder toch verklaarde dat het leviraatshuwelijk een gebruik is in de cultuur (p. 17). Daarnaast verklaarde u dat A. E. (...) in juni 2012 een eerste keer naar uw woning kwam vergezeld door 3 clanoudsten met de mededeling dat u met hem diende te huwen (p. 16). Gevraagd naar de namen van de 3 clanoudsten die in juni 2012 naar uw woning kwamen bleef u het antwoord schuldig (p. 17). U kon evenmin toelichten tot welke precieze clans de 3 clanoudsten behoorden (p. 17). Gevraagd of de 3 clanoudsten een bepaalde functie hadden zoals bijvoorbeeld ma'adoun, sheikh of imam (p. 17) verklaarde u slechts dat ze geen chefs of zo waren

(p. 17). Gevraagd of u iets meer kan vertellen over deze 3 clanoudsten repliceerde u “Nee, ik weet niets” (p. 17).

Daarnaast kan worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u verklaarde gevraagd naar de consequenties bij weigering een leviraatshuwelijk te ondergaan (p. 19) dat indien je een leviraatshuwelijk weigert je gedwongen zal worden te huwen, dat je met geweld meegenomen zal worden en gefolterd zal worden (p. 19). Wanneer de interviewer van het CGVS u hierop achtereenvolgens vroeg “Waarom weigerde u indien het gevolg van een weigering foltering en dwang is? Wat was uw plan?” (p. 20) en “Wat dacht u dat met u zou gebeuren toen u reeds voor een tweede keer weigerde? Wat was uw persoonlijke plan? Hoe zou u overleven? Hoe zou u kunnen leven indien u weigerde te huwen met die man?” (p. 20) onder meer verklaarde “Ik weigerde en legde mijn hoop in de handen van Allah” en “Ik had geen concreet plan [...]” (p. 20). De vaststelling dat u het leviraatshuwelijk resoluut van de hand wees, ondanks de door u beschreven culturele inherentie en ondanks het feit dat u op de hoogte was van de mogelijke gevolgen zonder dat u blijkbaar enig concreet plan had beraamd komen onbezonnen, weinig aannemelijk en weinig doorleefd over. Tot slot kan worden opgemerkt dat u verklaarde dat A. E. (...), toen hij een vierde keer naar uw woning kwam, meer bepaald op 2 november 2012 toen u al in Dire Dawa (Ethiopië) verbleef, van plan was u onder dwang mee te nemen en onder dwang met u te huwen (p. 22). Nochtans werd u in juni 2012 al een eerste keer benaderd door A. E. (...) met de vraag akkoord te gaan met het leviraatshuwelijk (p. 15) een cultureel gebruik waar volgens u onmogelijk aan onder uit te komen valt temeer u geen familieleden had die voor u konden onderhandelen met de vragende partij, A. E. (...) (p. 20). De vaststelling dat u, ondanks het feit dat u tijdens de drie eerdere bezoeken van A. E. (...) aan uw woning – meer bepaald in juni 2012, juli 2012 en oktober 2012 - telkenmaal categoriek weigerde te huwen met A. E. (...) doch steeds achtergelaten werd in uw woning komt bijzonder weinig geloofwaardig over indien A. E. (...) u werkelijk ten allen prijze zou willen dwingen met hem te huwen. Wanneer de interviewer van het CGVS u opwierp “Waarom werd u 3 keer bezocht en wilde men u pas de vierde keer onder dwang meenemen?” (p. 22) repliceerde u “De kinderen weigerden mee te gaan dus ze konden ons niet allemaal handelen en namen eerst de kinderen mee” (p. 22) is geen verantwoording voor het feit dat A. E. (...) u gedurende 2 dagen – weliswaar opgesloten – alleen achterliet in uw woning en u aldus de mogelijkheid gaf (met hulp van de burens) te ontsnappen.

Bovendien is het merkwaardig dat u voor wat betreft het door u ingeroepen gedwongen huwelijk in het geheel geen hulp inriep van een ma'adoun, clanoudsten of andere personen die eventueel zouden kunnen bemiddelen tussen u en A. E. (...) (p. 25) en u eveneens verklaarde nooit gepoogd te hebben verzoeningspogingen tussen u en uw schoonfamilie te bewerkstelligen (p. 25). Uw bewering dat u geen familieleden had die voor u konden onderhandelen met de vragende partij, A. E. (...) (p. 20) is niet afdoende daar u op zijn minst had kunnen proberen beroep te doen op personen en/of organisaties die bemiddelen bij familiale conflicten. De geloofwaardigheid van het door u ingeroepen leviraatshuwelijk wordt tot slot verder ondermijnd door uw verklaring dat u, om uw vertrek te bekostigen, het huis van uw vader verkocht (p. 24) en u gevraagd wanneer u dit huis precies verkocht (p. 24) repliceerde dat u uw vaders woning verkocht toen u in de rouwperiode zat (p. 24) en u het huis verkocht vóór u de rouwsluier afnam (p. 24) hoewel u eerder verklaard had dat uw persoonlijke problemen met betrekking tot het leviraatshuwelijk in juni 2012 (p. 15) een aanvang namen nadat u op 25 mei 2012 (p. 6) de rouwperiode beëindigd had (p. 15). De vaststelling dat u vóór 25 mei 2012 reeds plande Djibouti te verlaten terwijl u pas in juni 2012 voor het eerst vernam dat u zou moeten huwen met A. E. (...) ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door u beweerde leviraatshuwelijk.

Ten tweede dient er te worden vastgesteld dat een aantal van uw verklaringen omtrent uw verzet in Djibouti tegen de besnijdenis van uw dochters niet aannemelijk zijn en allerminst overtuigend.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u sinds 1988 gekant raakte tegen vrouwenbesnijdenis (p. 16) en dit omdat u aan den lijve ondervond dat de praktijk van FGM medische problemen met zich meebracht (p. 10). U lichtte toe dat u in 1988 gekant raakte tegen de praktijk van FGM omwille van de problemen die u voelde in uw lichaam (p. 11) en u verklaarde dat u eveneens zag hoe jonge meisjes in het dorp werden besneden waarop u tot de conclusie kwam dat u uw dochters nooit zou laten besnijden (p. 11) en dat uw dochters nooit zou overkomen wat u overkwam (p. 11). Wat betreft uw persoonlijke familiale situatie verklaarde u dat u steeds weigerde dat uw dochters besneden zouden worden (p. 11) en dat u steeds “nee” zei (p. 11) wat betreft de wil van uw echtgenoot en schoonmoeder – die bovendien besnijdstster was (p. 18) - om uw dochters te laten besnijden (p. 11). U voegde hier aan toe dat u over uw dochters waakte, uw dochters verdedigde, en weigerde dat uw dochters besneden werden (p. 11) hoewel uw schoonfamilie sinds het jaar 2000 diverse

pogingen ondernam om uw dochters te laten besnijden (p. 12). U verklaarde dat u in dit verband tussen 2000 en 2005 herhaaldelijk tussenkwam in de pogingen van uw echtgenoot en schoonmoeder om uw dochters te laten besnijden (p. 13) door naar hen te roepen, stenen te gooien (p. 13) en te stellen dat u als moeder van de kinderen verantwoordelijk voor hen was (p. 12) en een besnijdenis van uw dochters weigerde (p. 12).

Ondanks uw beweerde tegenkanting tegen vrouwenbesnijdenis – een tegenkanting die volgens uw verklaringen reeds een aanvang nam in 1988 (p. 10) – is het frappant dat u bijzonder weinig kennis heeft over de beschermingsmogelijkheden voor vrouwenbesnijdenis in Djibouti (cf. infra). Zo verklaarde u niets gehoord te hebben over campagnes tegen FGM in Djibouti (p. 25), verklaarde u niets gehoord te hebben over campagnes in de media of op TV (p. 25-26) en verklaarde u geen personen te kennen in Djibouti die strijden tegen FGM (p. 26). Hoewel u stelde “Ik ben ongeschoold maar de wet stelt dat FGM verboden is in Djibouti maar dat verhindert hen niet om toch FGM toe te passen” (p. 26) en u hierop werd opgeworpen dat, gezien u op de hoogte bent van het wettelijk verbod op de praktijk, dan geen hulp kon inroepen van organisaties of de autoriteiten (p. 26) antwoordde u dat u niet kan lezen noch schrijven en dat indien u geletterd zou geweest zijn u zich misschien wel zou kunnen laten assisteren door zulke groepen (p. 26) hetgeen echter geenszins een afdoende verklaring biedt voor uw gebrek aan initiatief betreffende de kwestie. U kon evenmin toelichten sinds wanneer de wet op het verbod op FGM bestaat (p. 26) hoewel u bij de inwerkingtreding ervan toch al enige jaren overtuigd gekant was tegen de praktijk. Gevraagd of u namen van organisaties, internationale organisaties, nationale organisaties, ngo's of andere verenigingen die strijden tegen FGM in Djibouti kent (p. 25) repliceerde u aanvankelijk van niet (p. 25). Opnieuw gevraagd of u namen van organisaties, internationale organisaties, nationale organisaties, ngo's of andere verenigingen die strijden tegen FGM in Djibouti kent (p. 25) repliceerde u vervolgens dat u er over hoorde doch er nooit heen ging (p. 25). Gevraagd hoe u hoorde over zulke organisaties verklaarde u dat uw dochter Mouna (p. 25) die aan de universiteit van Ali Sabieh studeert (p. 24) u over het bestaan van zulke organisaties inlichtte en dat uw dochter Mouna u aanmaande voort te doen te weigeren dat uw jongste dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273) FGM zou ondergaan (p. 25). Gevraagd of uw kinderen u niet konden helpen de hulp in te roepen van anti FGM-organisaties (p. 26) verklaarde u dat dit niet kon omdat het kinderen zijn (p. 26). Deze verantwoording is echter onwaar aangezien Mouna reeds universitaire studies volgde in Ali Sabieh (p. 24) en Idil een vooropleiding voor de universiteit volgde in Ali Sabieh (p. 24) en u bovendien verklaarde dat uw kinderen van de leraars op school hoorden over organisaties en verenigingen die strijden tegen FGM in Djibouti (p. 25). Bovendien is het merkwaardig dat uit uw verklaringen blijkt dat uw dochters Mouna, Asma en Idil 6 jaar geleden – ongeveer in 2005 – FGM ondergingen (p. 10-11), dat uw echtgenoot, M. E. B. (...), samen met zijn moeder de besnijdenis bekookstoufde (p. 11-12), de besnijdenis werd toegepast buiten uw medeweten (p. 10), er tussen 2000 en 2005 reeds 4 andere pogingen plaatsvonden om uw dochters Mouna en Idil te besnijden doch dat u deze steeds kon verhinderen (p. 12-13) doch dat u wanneer u gepeild werd naar uw relatie met uw echtgenoot M. E. B. (...), gewag maakte van een goed huwelijk zonder problemen (p. 8) en u verklaarde expliciet nooit een poging ondernomen te hebben om uw echtgenoot te ontvluchten (p. 8) hetgeen haaks staat op uw beweringen dat u reeds sinds 1988 een fervent tegenstander van FGM zou zijn geweest (p. 10), u sinds 1988 met uw echtgenoot praatte over uw tegenkanting tegen FGM doch uw echtgenoot (steeds) argumenteerde dat onbesneden vrouwen een slecht imago hebben en dat het niet besnijden van meisjes ingaat tegen de cultuur (p. 11) en u uw echtgenoot in 2000 hoorde zeggen aan zijn schoonmoeder dat het slechts een kwestie van tijd was eer hij zijn dochters zeker zou laten besnijden (p. 12) en uw schoonmoeder bovendien zelf besnijdstster zou zijn geweest (p. 18). Gelet op hetgeen voorafgaat maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u een overtuiging heeft gekant tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking, laat staan dat u om deze reden Djibouti zou verlaten hebben.

Daarenboven maakte u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid was om uw dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273) tegen genitale verminking te beschermen, noch dat u uw dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273) in Djibouti niet zou kunnen beschermen bij terugkeer. Het Commissariaat-generaal is namelijk van mening dat u in staat was om u te verzetten tegen uw schoonmoeder en haar wens om uw dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273) te verminken. Men dient in ieder geval vast te stellen dat er al verschillende jaren verschillende belangrijke inspanningen worden geleverd in Djibouti om te strijden tegen genitale vrouwenverminkingen (zie informatie in administratief dossier). Hoewel het prevalentiepercentage volgens de laatste officiële gegevens schommelt tussen 93% en 98%, volgens de bronnen onder de vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, zijn er namelijk verschillende persartikels die een beweging van strijd vaststellen tegen de praktijken van besnijdenis, die aanleiding geeft tot een daling

van de prevalentie de afgelopen jaren. Zo begint de beweging volgens Séverine Carillon en Véronique Petit in Djibouti in de jaren '80 [...] op initiatief van de Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van de vrouwen in Djibouti verdedigt. Geleidelijk aan sluiten associatieve organisaties zich hierbij aan. Deze impuls wordt in 1984 versterkt door de oprichting van het Nationaal Comité voor de Strijd tegen de Traditionele Nefaste Praktijken, een orgaan dat belast is met het coördineren van de beweging. Vervolgens wordt de mobilisering ondersteund door de gezamenlijke betrokkenheid van het verenigingsleven, de politieke autoriteiten (Ministeries van Gezondheid, van de Emancipatie van de Vrouw en van Religieuze Zaken) en van internationale actoren in de ontwikkelingshulp (UNFPA, UNICEF). In de jaren '90 ratificeert de Staat Djibouti verschillende internationale verdragen met betrekking tot de bescherming van de rechten van individuen. De staat installeert eveneens een «Nationaal Comité voor de strijd tegen genitale vrouwenverminking » en formuleert, in 2006, een nationale strategie voor het opgeven van besnijdenissen en infibulatie. In februari 2003 lanceert het Intergouvernementele Agentschap voor de Francophonie (OIF), in het kader van zijn programma Vrouwen en Ontwikkeling, een radiocampagne voor het opgeven van genitale vrouwenverminkingen in Djibouti.

Zijn algemene doelstelling is de bevolking te sensibiliseren over de nefaste gevolgen van genitale vrouwenverminkingen met het oog op het opgeven ervan. In 2006 toont een enquête over de preventieve geneeskunde op scholen in Djibouti, uitgevoerd bij meisjes van 5 tot 10 jaar in tien lagere scholen, een aanzienlijke daling aan van het prevalentiecijfer van genitale vrouwenverminkingen en in het bijzonder van infibulatie. Dit onderzoek, dat gebaseerd is op de klinische observatie van de geslachtsorganen van meisjes, onthult dat bijna 20% van de meisjes van 13 jaar oud geen enkele verminking hebben ondergaan in het district Djibouti. Deze vaststelling wordt eveneens gedaan door de krant «La Nation», die in een artikel van februari 2012 uiteenzet dat men een duidelijke teruggang ziet van deze praktijken bij de meisjes jonger dan 25 jaar. Op wetgevend vlak zijn de genitale vrouwenverminkingen verboden sinds 1995, door artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht dat bepaalt dat er « op geweld opgelegd door de genitale verminkingen een gevangenisstraf staat van 5 jaar en een boete van een miljoen Djiboutiaanse franken ». Toch werd er nog nooit een strafrechtelijke sanctie uitgesproken, hoewel de genitale vrouwenverminkingen sinds 1995 verboden zijn in Djibouti. Teneinde dit probleem te ondervangen, keurt de Nationale Vergadering in juni 2009 een nieuwe wet goed over «het geweld tegen vrouwen, in het bijzonder de genitale vrouwenverminkingen », tot wijziging van artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht, door er een definitie aan toe te voegen van genitale vrouwenverminkingen, verduidelijkingen over de strafrechtelijke aansprakelijkheid en de straffen waaraan men zich blootstelt en de mogelijkheid voor organisaties om een burgerlijke rechtsvordering in te stellen en om het geweld aan te klagen waarvoor de slachtoffers zelf niet in staat zijn om hun toevlucht te nemen tot het gerecht. De beweging van de strijd tegen de genitale vrouwenverminking zette zich de laatste jaren voort. In 2011 heeft het Ministerie van Moslimzaken en van de Bezittingen van Waqfs een reeks sensibiliseringsworkshops gelanceerd rond de volledige opgave van alle vormen van besnijdenis voor de vrouwelijke verenigingen in de wijken van Djibouti-stad. In juli 2011 hebben de gemeenschappen van de hoofdstad en van de regio's van het binnenland, onder bescherming van de first lady van het land, in het gemeentelijk stadion hun eerste openbare en nationale verklaring georganiseerd over het opgeven van alle vormen van besnijdenis. In het kader van deze strijd heeft Djibouti in de maand juni 2012 zelfs zijn eerste gids onthuld die bestemd is voor de imams van de moskeeën en voor de predikanten. Deze gids benadrukt uitdrukkelijk dat de genitale vrouwenverminkingen in strijd zijn met de principes van de islam. Bijgevolg neemt de omvang van genitale vrouwenverminkingen af, zodanig dat het mogelijk is om zich eraan te onttrekken, hoewel genitale vrouwenverminkingen nog steeds bestaan. Niets verhindert ons om te geloven dat u geen hulp kon vinden bij bepaalde van deze verenigingen die in Djibouti tegen besnijdenissen strijden. Ondanks het feit dat u verklaarde ongeschoold en analfabeet te zijn (p. 13) blijkt uit uw verklaringen dat uw leefwereld zich niet beperkte tot uw dorp Dasbiou (p. 7) aangezien u verklaarde dat u jaarlijks naar Djibouti-stad reisde om inkopen te gaan doen voor de feestdagen (p. 7) en u ook naar Ali Sabieh reisde om voedsel te gaan kopen (p. 7).

Uit al het voorgaande blijkt dat in uw geval bezwaarlijk gesproken kan worden van een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het door u voorgelegde uittreksel uit de geboorteakte op naam van H. M. E. (...) uitgereikt op 16 oktober 2012 te Ali Sabieh en een uittreksel uit de geboorteakte op naam van F. A. H. (...) uitgereikt op 16 oktober 2012 te Ali Sabieh kan gezegd worden dat deze documenten hoger reeds besproken werden (cf supra). Het medisch attest op naam van Fathiya Ali Hussein uitgegeven door Dr. Severine

Caluwaerts op 14 februari 2013 vermeldt dat u een besnijdenis van type II heeft ondergaan. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Het medisch attest op naam van M. E. H.(...) uitgegeven door Dr. Severine Caluwaerts op 14 februari 2013 vermeldt dat uw dochter H. M. E. (...) (O.V. nr. 7.617.273) geen vrouwenbesnijdenis onderging en doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste (en enig) middel op de "SCHEMING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET AANGAANDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN ADMINISTRatieve BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991, VAN ARTIKELEN 48/3 EN 48/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN IN COMBINATIE MET ARTIKELEN 2 EN 3 VAN HET E.V.R.M."

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 2 en 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 2 en 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Verzoekster geeft een theoretische omschrijving van het zorgvuldigheidsbeginsel doch geeft niet *in concreto* aan waarin werd gefaald. Immers omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster citeert uitgebreid de toepasselijke wetgeving en besluit: *“Dat verwerende partij weigert bescherming te verlenen aan verzoekster op basis van tegenstrijdige motieven”*. Verzoekster meent dat de uit de bestreden beslissing niet kan blijken dat er een aanzienbare verbetering is in de situatie rond vrouwenbesnijdenis omdat de bestreden beslissing twee niet vergelijkbare gegevens hanteert. *“Dat het eerste element dat wordt aangehaald door het CGVS laat gelden dat volgens de laatste officiële cijfers de prevalentiecijfers van besnijdenis op een bevolking van vrouwen die tussen 15 en 49 jaar oud zijn zich tussen 93% en 98% bevindt; Dat zij dan een ander element gebruikt om te besluiten dat de situatie inzake besnijdenis verbeterd in het district Djibouti door een andere studie aan te halen die werd uitgevoerd op meisjes van 13 jaar oud waarvan 20 % geen enkele verminken zouden hebben ondergaan; Dat dit tweede onderzoek een ander groepsonderzoek betreft; Dat men onmogelijk deze twee onderzoeken kon vergelijken namelijk de groep van vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud en meisjes van 13 jaar oud zeker wanneer men weet dat meisjes tot meer dan 18 jaar oud kunnen worden verminkt; Dat dit element dus niet kon worden aangehaald om te besluiten dat er geen risico is voor besnijdenis voor jonge meisjes in Djibouti; Dit is geen juist en pertinent feit teneinde de beslissing van weigering van bescherming te staven”*.

Voorts stelt verzoekster in een *“TWEEDE ONDERDEEL”* *“Aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing laat gelden dat verzoekster het niet aannemelijk maakte dat verzoekster haar dochter niet zou kunnen beschermen tegen genitale verminking in Djibouti; Dat verzoekster aanhaalt dat zij door haar schoonfamilie wordt vervolgd teneinde haar dochter genitaal te verminken”*. Verzoekster wijst op haar eigen besnijdenis en die van haar twee oudste dochters die *“werden besneden door haar schoonmoeder terwijl zij ziek was en gedurende twee maanden opgenomen werd in het ziekenhuis”*. De jongste dochter, H., heeft geen genitale verminking ondergaan wat gestaafd wordt door een medisch attest. Verzoekster verwijst hierbij naar een *“Studie over de prevalentie van en het risico van genitale vrouwelijke verminking in België, van FOD Volksgezondheid”* ([http://ievm-iefh.belgium.be/nl/binaries/V6V_NL Uitgebreide versie tcm336~152886.pdf](http://ievm-iefh.belgium.be/nl/binaries/V6V_NL Uitgebreide%20versie%20tcm336~152886.pdf), p. 8). Voorts stelt verzoekster dat *“deze relevante feiten een begin van bewijs vormen; Dat wanneer verwerende partij laat gelden dat "verzoekster in staat is om zich te verzetten tegen haar schoonmoeder" zij geen rekening heeft gehouden met de juiste en relevante feiten; Dat daarenboven het de tegenpartij toekwam om dit begin van bewijs te weerleggen; Verzoekster wijst er nog op dat niettegenstaande vrouwenverminkingen verboden zijn sinds 1995, dat Djibouti internationale verdragen heeft geratificeerd en strategieën en campagnes heeft opgericht deze “niet van dien aard zijn om de cijfers van 93% (dd. 2010) te weerleggen; Dat het feit dat en er een strafrechtelijk sanctie voor wordt opgelegd niet relevant zijn nu verwerende partij zelf laat gelden dat er nog nooit werd uitgesproken (...) Dat bijgevolg, op basis van de hierboven vermeide informatie en de stukken die verzoekster heeft neergelegd moet worden geconcludeerd dat verzoekster deel uitmaakt van een kwetsbare groep en dat deze groep het risico loopt op een behandeling in strijd met artikelen 2 en 3 E.V.R.M.”*.

3.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inzake het leviraatshuwelijk niet betwist. De Raad kan inderdaad vaststellen dat, daargelaten verzoekster nog steeds het overlijden van haar echtgenoot niet aantoon, er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweringen een leviraatshuwelijk te moeten ondergaan. Uit verzoeksters verklaringen kan blijken dat ze een comfortabel leven leidde, haar kinderen hogere studies volgen, zij eigenares is van onroerend goed en zij zich nuttig kan organiseren (zie verkoop huis, administratieve afhandeling weduwepensioen e. d.). Verzoekster is aldus een zelfstandige vrouw met eigen middelen zodat niet kan worden ingezien waarom ze zich niet kan weren tegen het beweerde huwelijksaanzoek van de oudere broer van haar overleden echtgenoot, laat staan dat ze hiervoor haar land diende te verlaten. Aangezien verzoekster dit punt niet langer betwist, blijven de motieven van de bestreden beslissing op dit punt overeind.

3.3. Voorts kan blijken dat verzoekster niet voldoet aan haar medewerkingsplicht zich naar behoren te legitimeren. Immers, indien verzoekster een huis kan verkopen en bekend is met verschillende administratieve diensten in Djibouti waarbij onder meer naar haar gezinssamenstelling wordt gevraagd, dan is niet aannemelijk dat verzoekster in gebreke blijft haar reisdocumenten en haar identiteitsdocumenten voor te leggen. De loutere bewering dat haar schoonbroer deze zou afgenomen hebben, is strijdig met de vaststelling dat er geen sprake is of was van een gedwongen leviraatshuwelijk en bovendien kan dit haar niet beletten alsnog aangifte te doen van diefstal en duplicata aan te vragen. Verzoeksters handelwijze tast haar geloofwaardigheid aan.

3.4. Verzoekster steunt haar huidige vordering in essentie op de onmogelijkheid haar jongste dochter te beschermen tegen genitale verminking. Verzoekster houdt verkeerdelijk voor dat de bewijslast bij de commissaris-generaal ligt terwijl het aan verzoekster is die de door haar aangevoerde vrees voor vervolging of schade aannemelijk dient te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. De onderzoeksplicht van de commissaris-generaal strekt zich enkel uit tot de door de asielzoeker aangebrachte elementen, context en documenten, wat *in casu* blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde documentatie waarnaar verzoekster zelf verwijst.

Het is de asielzoeker die een poging moet ondernemen om het relaas te staven en de waarheid dient te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 21 novembre 2012, nr 221.449; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de lacunes in diens bewijsvoering van de asielzoeker zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.5. Zoals hoger aangegeven is verzoekster een zelfstandige weduwe met eigen middelen. Verzoekster is dan ook verantwoordelijk voor haar dochters. Haar oudste dochters zijn besneden. Dat haar schoonmoeder tijdens verzoeksters ziekenhuisopname de dochters heeft besneden, is een loutere bewering nu ze niet aangeeft hoe ze zich organiseerde om dit te vermijden. Bovendien blijkt verzoekster geen bijzondere belangstelling te hebben voor de problematiek van besnijdenis. Verzoekster weet niet hoe de overheid in Djibouti zich opstelt tegen besnijdenis en kent geen nuttige organisaties in dit verband (zie gehoor CGVS p.25.26). Het kan dan ook niet overtuigen dat verzoekster tegen besnijdenis was in Djibouti of er een bijzondere belangstelling voor had.

3.6. Hoe dan ook is mogelijk dat, zoals ook in Djibouti een evolutie merkbaar is in de strijd tegen vrouwenbesnijdenis, verzoekster thans een andere mening is toegedaan. Verzoekster kan dan ongeletterd zijn, zij heeft duidelijk haar kinderen aangemoedigd te studeren wat een openheid en toekomstgerichtheid veronderstelt. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster die vierenvertig jaar is en moeder is van vijf kinderen, na het overlijden van haar echtgenoot, haar schoonmoeder moet vrezen. Verzoekster wenst geen band met de familie van de vader van haar dochters en heeft deze financieel ook niet nodig nu ze de middelen had om haar kinderen te laten studeren en naar Europa te reizen (zie CGVS-gehoor p. 27). Verzoekster heeft geen eigen familie meer, zodat ze ook door hen niet kan worden gehinderd om haar eigen beslissingen te nemen. Verzoekster toont dan ook niet aan wat haar mogelijk in Djibouti kan belemmeren haar dochter te beschermen, te meer nu haar oudste dochters naar eigen zeggen voldoende kennis hebben over de acties tegen vrouwenbesnijdenis in Djibouti en haar met aandrang vragen hun jongste zus, verzoeksters dochter, niet te besnijden (CGVS-gehoor p.25). Aldus, indien verzoekster werkelijk tegen de besnijdenis is dan kan niettegenstaande verzoeksters betoog over de prevalentiecijfers, blijken dat verzoekster hierover zelfstandig kan beslissen te meer nu vrouwenbesnijdenis in hoofdzaak een vrouwenzaak en een familiale kwestie is, en verzoekster hierbij gesteund wordt door haar oudste dochters.

3.6.1. Bovendien heeft verzoekster ook de maatschappelijke evolutie in Djibouti aan haar kant. Verzoekster betwist weliswaar dat de in de bestreden beslissing opgenomen studies vergelijkbare gegevens bevatten, doch zij toont niet aan dat de cijfers onjuist zouden zijn, noch toont ze aan dat in Djibouti de acties tegen vrouwenbesnijdenis die aanvingen in de jaren tachtig, nog steeds geen invloed hebben. De Raad meent dat verwerende partij in punt 2.3.4. van haar nota een terechte en uitgebreide beoordeling maakt van de situatie in Djibouti waartegen verzoekster ter terechtzitting niet ingaat. Op basis van de 21 aan het administratief dossier toegevoegde stukken kan gesteld worden dat *“het prevalentiepercentage volgens de laatste officiële gegevens schommelt tussen 93% en 98%, volgens de bronnen onder de vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, stellen verschillende persartikels dat de strijd tegen de praktijken van besnijdenis de afgelopen jaren aanleiding geeft tot een daling van de prevalentie. Zo begint de beweging in Djibouti in de jaren ‘80 [...] op initiatief van de Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van de vrouwen in Djibouti*

verdedigt en geleidelijk aan sluiten associatieve organisaties zich hierbij aan. Deze impuls wordt in 1984 versterkt door de oprichting van het Nationaal Comité voor de Strijd tegen de Traditionele Nefaste Praktijken, een orgaan dat belast is met het coördineren van de beweging. Vervolgens wordt de mobilisering ondersteund door de gezamenlijke betrokkenheid van het verenigingsleven, de politieke autoriteiten (Ministeries van Gezondheid, van de Emancipatie van de Vrouw en van Religieuze Zaken) en van internationale actoren in de ontwikkelingshulp (UNFPA, UNICEF). In de jaren '90 ratificeert de Staat Djibouti verschillende internationale verdragen met betrekking tot de bescherming van de rechten van individuen. De staat installeert eveneens een «Nationaal Comité voor de strijd tegen genitale vrouwenverminking » en formuleert, in 2006, een nationale strategie voor het opgeven van besnijdenissen en infibulatie. In februari 2003 lanceert het Intergouvernementele Agentschap voor de Francophonie (OIF), in het kader van zijn programma Vrouwen en Ontwikkeling, een radiocampagne voor het opgeven van genitale vrouwenverminkingen in Djibouti. Zijn algemene doelstelling is de bevolking te sensibiliseren over de nefaste gevolgen van genitale vrouwenverminkingen met het oog op het opgeven ervan. In 2006 toont een enquête over de preventieve geneeskunde op scholen in Djibouti, uitgevoerd bij meisjes van 5 tot 10 jaar in tien lagere scholen, een aanzienlijke daling aan van het prevalentiecijfer van genitale vrouwenverminkingen en in het bijzonder van infibulatie. Dit onderzoek, dat gebaseerd is op de klinische observatie van de geslachtsorganen van meisjes, onthult dat bijna 20% van de meisjes van 13 jaar oud geen enkele verminking hebben ondergaan in het district Djibouti. Deze vaststelling wordt eveneens gedaan door de krant «La Nation», die in een artikel van februari 2012 uiteenzet dat men een duidelijke teruggang ziet van deze praktijken bij de meisjes jonger dan 25 jaar. Op wetgevend vlak zijn de genitale vrouwenverminkingen verboden sinds 1995, door artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht. Hoewel dit verbod sinds 1995 bestaat, werd er nog nooit een strafrechtelijke sanctie uitgesproken. Teneinde dit probleem te ondervangen, keurt de Nationale Vergadering in juni 2009 een nieuwe wet goed over «het geweld tegen vrouwen, in het bijzonder de genitale vrouwenverminkingen », tot wijziging van artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht, door er een definitie aan toe te voegen van genitale vrouwenverminkingen, verduidelijkingen over de strafrechtelijke aansprakelijkheid en de straffen waaraan men zich blootstelt en de mogelijkheid voor organisaties om een burgerlijke rechtsvordering in te stellen en om het geweld aan te klagen waarvoor de slachtoffers zelf niet in staat zijn om hun toevlucht te nemen tot het gerecht. De beweging van de strijd tegen de genitale vrouwenverminking zette zich de laatste jaren voort. In 2011 heeft het Ministerie van Moslimzaken en van de Bezittingen van Waqfs een reeks sensibiliseringsworkshops gelanceerd rond de volledige opgave van alle vormen van besnijdenis voor de vrouwelijke verenigingen in de wijken van Djibouti-stad. In juli 2011 hebben de gemeenschappen van de hoofdstad en van de regio's van het binnenland, onder bescherming van de first lady van het land, in het gemeentelijk stadion hun eerste openbare en nationale verklaring georganiseerd over het opgeven van alle vormen van besnijdenis. In het kader van deze strijd heeft Djibouti in de maand juni 2012 zelfs zijn eerste gids onthuld die bestemd is voor de imams van de moskeeën en voor de predikanten. Deze gids benadrukt uitdrukkelijk dat de genitale vrouwenverminkingen in strijd zijn met de principes van de islam. Bijgevolg neemt de omvang van genitale vrouwenverminkingen af, zodanig dat het mogelijk is om zich eraan te onttrekken, hoewel genitale vrouwenverminkingen nog steeds bestaan. Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van mening dat verzoekster hulp kon vinden (en in de toekomst kan vinden) bij bepaalde van deze verenigingen die in Djibouti tegen besnijdenissen strijden. Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen en de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie kan men terecht besluiten dat de Djiboutiaanse staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er tevens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden.”

Er kan dus vooreerst vastgesteld worden dat verzoekster zelfstandig kan beslissen over de besnijdenis van haar dochter. Daarenboven maakt verzoekster -in zoverre noodzakelijk- niet aannemelijk dat zij in Djibouti de besnijdenis van de jongste dochter niet kan vermijden omwille van de sociale druk, te meer nu in het district Djibouti een vijfde van de meisjes van 13 jaar niet besneden zijn noch enige verminking hebben ondergaan. Verzoekster weerlegt geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.7. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen dat ze als zelfstandige vrouw geen zeggenschap zou hebben over de fysieke integriteit van haar dochter, minstens toont ze dit niet aan. Verzoekster toont dan ook geen reëel risico op ernstige schade aan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.8. De door verzoekster neergelegde aktes en medische getuigschriften, die niet worden betwist, doen geen afbreuk aan deze conclusie.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK